

Gudstjeneste i Skævinge & Lille Lyngby Kirke
den 16. april 2017

Kirkedag: Påskedag/A

Tekst: Sl 118,19-29; 1 Kor 5,7-8; Mark 16,1-8

Salmer:

SK: 219 * 224 * 236 * 240

LL: 219 * 233 * 224 * 236 * 227,6 * 240

Der er ikke meget fornuft i at stå op før solopgang og gøre vellugtende salver klar for så at gå ud og salve en død, som er lagt i graven. Ydermere er den døde lagt i en gravhule, der er lukket til med et stor sten, og det er først, da de, kvinderne, er tæt ved graven, at det falder dem ind, at stenen nok er for stor og tung til, at de kan magte den. Og hvem skal de få til at hjælpe sig? Det skulle de måske have tænkt på lidt før, for en gravhave en morgenstund i solopgangen er jo nok ikke lige et tilløbsstykke eller samlingssted, så hvad havde de forventet at finde af muligheder?

Set sådan helt rationelt på det, så er det simpelthen så ugenomtænkt alt sammen, hvad disse kvinder foretager sig i disse aller tidligste morgentimer. Og det er også totalt meningsløst. OK, Jesus blev lagt i graven lidt hurtigt, da de tog ham ned fra korset. Men han blev lagt i en rigtig grav, han blev svøbt i ligklæder, så efter omstændighederne, blev det hele gjort, så godt som muligt. Så lad det da være ved det. Hvad er egentlig formålet med at gå ud og salve en, der er lagt i graven? Jesus har jo ingen glæde af, at han dufter vellugtende. Der er ingen mening i deres handlinger, der er ingen fornuft i det. Der er intet ordentligt formål og det hele ender ved en alt for stor gravsten, som ingen af dem kan flytte. Uanset, hvor positiv man forsøger at være, så er der ikke noget at komme efter her. Ud over kærlighed.

Det kan godt være, der ikke er mening eller fornuft i deres handlinger; men der er kærlighed. Der er en kærlighed, som end ikke døden har gjort en ende på. Døden har ganske rigtigt adskilt Jesus og disse kvinder fra hans følge fra hinanden; men døden har ikke kunne slå det ihjel, som Jesus har betydet for dem. Døden har slået Jesus ihjel; men den har ikke kunne slå kærligheden til Jesus ihjel.

Døden har ikke kunne slå kærligheden til Jesus ihjel. En kærlighed, der rækker langt ud over håbet, for han er jo død, så der er ikke mere at håbe på. Døden slog Jesus ihjel, og selv om der så også døde noget i kvindernes liv, så døde deres liv ikke. De formår stadig at elske. Og de er sig bevidste, at han, som ikke længere er hos dem; han elskede dem som mennesker. Jesus så dem som mennesker. Jesus har i sin død mistet sin menneskelighed; men disse kvinder har trods døden bevaret deres menneskelighed, og derfor vil de vise Jesus den respekt og kærlighed, som kun mennesker kan have til hinanden, når de har givet hinanden liv og håb og være knyttet til hinanden i tro og kærlighed. Og tro, håb og kærlighed er også det, der knytter os til hinanden i alle menneskelige forhold og adskiller de levende fra de døde.

Disse kvinder viser, at selv om livet rammes af døden, så behøver livet ikke at dø. Selv i døden kan der være en kærlighedsgerning at gøre. Døden har trange kår, for nok kan den tage livet fra os; men den kan ikke tage kærligheden fra os.

Men vi kommer heller ikke uden om, at døden ændrer kærligheden hos os. Kærligheden ændres, fordi den nu ikke længere bliver stimuleret, den har ikke længere noget at håbe på, og den kan kun forholde sig til den, som var og det, som vedkommende var. Men, hvor kærligheden ikke kan holdes i live ved håb, da kan den leve ved erindringen.

Det er den form for kærlighed og de vilkår, vi må leve under, også når døden tager vore elskede familiemedlemmer, venner og medmennesker fra os. Det er vor kærligheds erfaring, det er sådan det er. Det er også sådan, det er, for kvinderne denne morgen, den første dag i ugen. Der er ikke noget mærkeligt ved dem, de opfører sig aldeles menneskeligt. De opfører sig som levende med dødens realitet i kærlighedens fællesskab.

Derfor bliver de også bange for det, der møder dem ved Jesu grav. Hele deres erfaringsverden bliver sprængt, da de går ind i den dødes hule og mødes af budskabet om liv, om opstandelse. Jesus er ikke længere død, han er opstået. Ikke noget med, at Jesus alligevel ikke var død, for ”dér er stedet, hvor de lagde ham!” Jesus var død, korsfæstet. Men nu er han opstået! Han er levende! Opstanden fra de døde.

Kvinderne blev rystede, bange. De forstod ikke noget. Det var ikke menneskeligt muligt. Det var u-troligt. Nu var ikke livet død, men døden. Døden var død, i den forstand, at når noget ikke længere er, så er det borte, væk, dødt. Derfor er Jesus heller ikke længere død, for han er ikke borte og væk. Han er gået i forvejen til Galilæa, til dér, hvor det hele begyndte, hvor livet med ham begyndte. Dér i Galilæa, hvor de mødte Jesus, skal de mødes med ham igen. De skal mødes med ham i livet.

Med Jesu opstandelse fra de døde er livet stået op fra de døde. Med Jesu opstandelse fra de døde har liv fået et helt nyt perspektiv. Jesus er gået i forvejen. Han gik i forvejen fra Galilæa til Jerusalem, til kors og død og grav og liv. Jesu liv, død og opstandelsen er én lang gåen i forvejen i de døendes liv. Og hele vejen bar han vor menneskelighed og erfaring af dette med sig for at lade det dø. Og ud af døden bar han i forvejen for os sin guddommelighed og deri blev død til liv.

Det er menneskets lod at dø, og det er Guds lod at leve. Derfor døde Jesus fra Nazaret. Derfor opstod Jesus Kristus.

Som vore vilkår blev hans, skal hans vilkår blive vore. Ganske enkelt fordi hans kærlighed ikke døde på korset. På korset sejrede hans kærlighed. Han elskede os og ville livet for os så meget, at han ønskede at bære dødens fortabelse af liv, tro, håb og kærlighed helt til vejs ende, fordi han vidste, at han kunne, hvad vi ikke kan. Han kunne bevare det gennem døden. Han kunne bære det gennem døden, bryde dødens magt. Vi må slippe tro, håb og kærlighed sammen med livet, når døden rammer os. Men fordi Jesus har brudt dødens magt og ikke måtte give slip, skal vi fastholdes deri til opstandelse ad den vej, Jesus er gået forud.

Kvinderne ved graven påskemorgen oplevede, at trods livets død, havde kærligheden stadig et liv og nogle gerninger at gøre. Jesus gjorde påskemorgen det således, at på grund af dødens død, kan kærligheden leve og gøre sine gerninger langt ud over den menneskelige erfaring. Fordi døden er død og Jesus lever, kan vi leve med livet og kærligheden og håbet i troens fællesskab med hinanden og med Gud Herren.

Jesus er opstået fra de døde, og det er nu ikke længere vort lod at leve og dø, men at dø og leve i Guds herlighed.

I troen må vi møde den opstandne. I kærligheden må vi leve med ham. I håbet har vi livets perspektiv.

Han er opstanden!

Ja, sandelig, Herren er opstanden!